

Florile locurilor întunecate

Ana Podaru

M-am zămislit dintr-o picătură de apă căzută din vârful unei stalactite
prelinsă în miezul zilei pe pântecul unei stalagmite
atunci m-am zămislit, la ceasul doisprezece
când printre crăpăturile stâncilor s-a furișat o rază caldă de soare
eram eu, izvorul din care-a năvălit cuvântul
săpând poem după poem susurând din inima muntelui
făcându-și loc printre pietrele reci, făcându-și albie la poalele gândirii
lăsând să treacă lotca înțelepciunii de pe-un mal pe altul
m-am zămislit acolo, în umbra liliiecilor
acolo unde umezeala decora pereții cu mucegaiuri scumpe
florile locurilor întunecate
și-am curs printre nisipuri mișcătoare, uneori,
ascultând fiecare fir de nisip rezolvând ecuația timpului
tic-tac-ul s-a contopit cu clipocitul curgerii mele lovindu-mă de stânci
s-a contopit cu clopotul în zi de sărbătoare, cu toaca-n zi de post
și m-au băut toate acele guri însetate de cuvânt
fântâni secate de curgerea lacrimii din vadul durerilor
m-au băut cerbii și lupii și caii m-au băut
și-am alergat odată cu ei fiind pătrunsă de sentimentele lor
de viața lor
m-am ascuns odată cu teama în miez de pădure
am sfâșiat carnea fragedă a unui căprior urlând după haită
am galopat până la epuizare prin poieni
făcându-mi loc prin porii cailor ce m-au băut
am devenit abur și fum și m-au băut norii
și am căzut în iarbă sau, uneori, pe pământul uscat
făcându-mi loc printre crăpături de unde m-a înghițit pământul
ce-mi zămislise trupul înainte să aflu universul zămislit prin cuvânt.